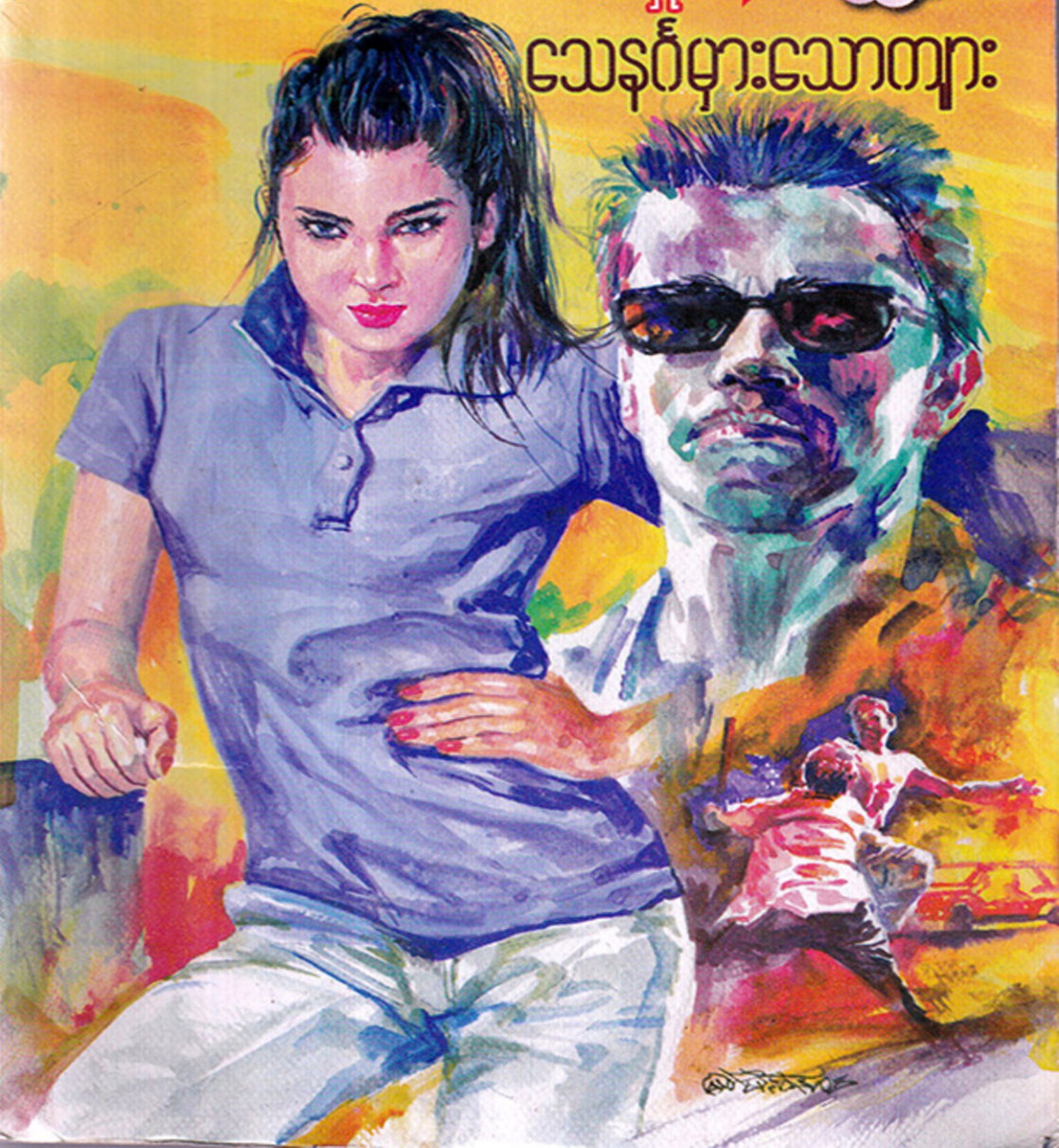

နေ့စိုင်းသော်

ရှေ့နေ မ လေး မေဝံရှား နှင့်

၁၁ ရက်မြောက်
အထူးထုတ်

သေဆုံးမှုများသောတျား

အပိုင်း (၁)

(၁)

ငှားငှားစွင့်စွင့်ပွင့်ဖူးစ အလှဆုံးပန်းကလေးတစ်ပွင့်...။

ပန်းခြံမုဆိုးတို့ ၏ လက်ကြမ်းကြီးကရဲရဲတင်းတင်း ခူးခြွေလိုက်သည် ။

ပြီးတော့...

အာသာငမ်းငမ်း တမ်းတမ်းမက်မက် နမ်းရှိုက်လိုက်သည် ။

နောက်ပြီးတော့...

မြေပေါ်ကိုပစ်ချလိုက်သည် ။

ထို့နောက်တွင် ...

မြေပြင်ပေါ်မှ ပန်းကလေးကို ခြေဖြင့်နင်းခြေလိုက်သည် ။

ပန်းကလေး၏ ဘဝကား...

* * *

(၂)

မှောင်နေပြီ...။

မှောင်သည် မှ ညဉ့်ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။

ဦးထွေးနေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေရလေပြီ။ အိမ်ဝမှ ထွက်မျှော်လိုက်၊
အိမ်ထဲပြန်ဝင်လိုက်၊ ထိုင်၍ မနေနိုင်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လိုက်၊ လ
မ်းပေါ်ကိုမျှော်ကြည့်လိုက်...။

ရင်ထဲမှာ ပူနေသည် ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသည် ။

သမီးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ဘာကြောင့် ခုထိ ပြန်မရောက်သေးတာလဲ။

ခါတိုင်း သည် လိုနောက်ကျလေ့မရှိ။ သည် လိုလည်း မိုးချုပ်အောင်
အပြင်မှာ နေတတ်သောလေ့ သမီးလေးမှာ မရှိ။

သမီးလေး အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိနေပြီလား။

“မဖြစ်ဘူး...။ သီတာ့ကို သွားမေးမှ ပါပဲ”

ဦးထွေး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ တံခါး
ကို သော့ခတ်ရင်း...

“မလှမြင့်ရေ...ကျွန်တော့်သမီးလေးကို သွားကြိုလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်
တော်နဲ့ လွဲပြီး သူပြန်ရောက်လာရင် ခဏခေါ်ထားပေးပါ”

ခြေရင်းအိမ်မှ မလှမြင့်ကို အော်၍ မှာ သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး...။ စိတ်ချပါ”

ဦးထွေး ခြံဝိုင်းလေးထဲမှ အလောတကြီး ထွက်သွားသည် ။

လောကမှာ အဖေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခု နေကြသည့်ဘဝ။

သူ့အမေက သမီးလေးမွေးဖွားပြီး မကြာခင်မှာ ပင် လူ့လောကကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့သည် ။ သည် တော့ မွေးကင်းစကလေး ဖဝါးလက်နှစ် လုံး။ ပခုံးလက်နှစ်သစ်မှ စတင်၍ ဖခင်ဖြစ်သူဦးထွေး ပြုစုပျိုးထောင် လာရသည် ။

ယခု ပျိုဖော်ဝင်နေပြီ။

သမီးလေးအတွက် ငဲ့ညှာပြီး ဦးထွေး နောက်အိမ်ထောင်မထူခဲ့။ သမီးလေး၏ မိခင်နေရာကို အစားမထိုးခဲ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် သမီးလေးကို ဖခင်လိုရော၊ မိခင်လိုပါ ချစ်ခဲ့ရသည် ။ မိမိအချစ်၊ မိမိဘဝကို သမီးလေးအတွက်ပဲ ထားခဲ့သည် ။ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ မိမိအချစ်၊ မိမိဘဝကို ဖဲ့မပေးနိုင်။ မိမိနှင့်သမီးလေးကြားသို့ မည်သူမျှအဝင်မခံနိုင်။

သမီးလေးကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိလှသည် ။ ကျောင်းစာမှာ လည်း တော်လှသည် ။ အနေအထိုင်လည်း ပီရိသည် ။ ဖခင်ကို သိတတ်သည် မှာ လည်း မပြောနှင့်။ ပြုစုသည် မှာ လည်း အစွမ်းကုန်။

ဖခင်အလုပ်မှ ပြန်လာလျှင် ထမင်းပွဲကအသင့်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ဖခင်ကို နင်းနှိပ်ပေးသည် ။ အိပ်ရာခင်းပေးသည် ။ နောက်နေ့မနက် ဖခင်အိပ်ရာထလျှင် စားဖို့ ရာအသင့်။ အလုပ်ကိုယူသွားဖို့ ထမင်းချိုင့်အသင့်။ ဝတ်ရန်အဝတ်အသင့်။

“သမီးလေး...ဖေကြီးအတွက် ပင်ပန်းနေပြီကွယ်”

“အို...ဖေကြီးကလည်း ဘာပင်ပန်းစရာရှိလဲ။ သမီးမှာ ချစ်ဖို့ ၊ ပြုစုဖို့ ဒီအဖေပဲရှိတာ”

“သမီးလေးလိမ္မာလို့ ဖေကြီး စိတ်ချမ်းသာလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးရဲ့ ဘဝကို တင့်တင့်တယ်တယ် လှလှပပမထားပေးနိုင်တာ ဖေကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဖေကြီးရယ်၊ ဖေကြီး သမီးကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေနဲ့ပဲ သမီးဘဝ လုံခြုံနွေးထွေးနေပါပြီ သမီးပျော်လည်း အရမ်းပျော်ပါတယ်။ သမီးအနေနဲ့ ကတော့ ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ပြောတတ်လိုက်တာ သမီးလေးရယ်၊ ဖေကြီး စိတ်ချမ်းမြေ့အောင် ပြောတတ်တယ်”

အပြောနှင့်အလုပ် ညီလှသော သမီးကလေး။

ချို့ငဲ့သောဘဝ မှာ တစ်စက်မညည်းညူခဲ့။ ဖခင်ကြီးကိုပြုစုရင်း ကျောင်းတက်ပြီး ပညာရည်နို့ သောက်စို့သည် ။ ယခု နဝမတန်းပင် ရောက်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ခမျာ အဝတ်အစားလှလှတွေဝယ်ဖို့ ဖခင်ကို မပူဆာဖူးခဲ့။ အပျော်အပါးတွေကို မတောင်းဆိုဖူးခဲ့။

ဦးထွေးက လက်သမားအလုပ်ဖြင့်သာ အသက်မွေးရသည် မို့ သမီးလေး ပညာရေးအတွက်လည်း များစွာမပံ့ပိုးနိုင်ခဲ့။ သမီးလေးကို ကျူရှင်လခပင် မတတ်နိုင်၍ ကျူရှင်မထားနိုင်ခဲ့။ သို့သော် သမီးလေးကိုချစ်သော ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများ သမီးလေးကို ခေါ်ယူစာသင်ပေးခဲ့သည် ။

ယနေ့လည်း ဆရာမသင်သော အင်္ဂလိပ်စာသင်ယူရန် သမီးလေးသွားသည် တဲ့ ။ သမီးလေးမှာ ခဲ့၍ ခြေရင်းအိမ်မှ

မလှမြင့်ကပြောသည်။ ။

သို့သော် ယခုအချိန်ထိ သမီးလေး ပြန်ရောက်မလာ။

“သမီးလေးလူဆိုးသူခိုးများ နဲ့ မတွေ့ပါစေနဲ့ ။ အန္တရာယ် မကြုံတွေ့
ပါစေနဲ့ ”

ပူလောင်သောရင်ဖြင့် ဆုတောင်းရင်း ခြေလှမ်းများက အပြေးတစ်ပို
င်းနှင်လျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးများကလည်း လမ်းတစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်
လျက်...။

သည် ညမှ မီးကလည်း မလာ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အမှောင်...။ အိမ်များမှ ဖြာကျလာသော အ
လင်းတချို့သာလမ်းပေါ်မှာ ပြောက်တိပြောက်ကျား ကျလျက်ရှိ၏။

အို...လမိုက်ညပါတကား။

*

(၃)

မီးခိုးရောင်ပါဂျဲရိုးကားပေါ်၌ သောင်းထိုက်သည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ။

လူက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသောလည်း စိတ်တို့က တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိ၏။ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိသလို ဖြူရော်နေပြီး ချွေးစေးတွေပြန်နေသည်။ ။ မျက်လုံးများမှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းများဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။ သူ့ရင်ခုန်သံသူ ပြန်၍ ကြားနေရသည်။ ။ ရထားကြီး အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းခုတ်နေသည့်ပမာ။

ဂိုဒေါင်တံခါး ပွင့်လာသည်။ ။

အတွင်းမှ ရဲကောင်းမြတ် ထွက်လာသည်။ ။

အစာဝသောကျား။ ဝတ်ရည်ကို တစ်ဝကြီး သောက်ထားသည့် ပျားပိတုန်းအပြုံးက ရမ္မက်ငွေ့များ မပြယ်သေး၊ မျက်လုံးတွေက ဘီယာရှိန်များ နှင့် ရာဂအရှိန်များ ဖြင့် နီနေဆဲ။ အဆီတွေဝင်းပြန်နေသည့် မျက်နှာကြီးက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းကို အလှည့်ပေးမယ်”

ကားနားကိုကပ်၍ ရဲကောင်းမြတ် ပြောသည်။ ။

“ဟာ...ငါ...ငါ...မလုပ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး”

သောင်းထိုက် လက်ခါခါ၊ ခေါင်းခါခါ ငြင်းသည်။ ။

“ဟား...ဟား...အတော်တုံးတဲ့ အကောင်။ မင်းယောက်ျားမှ ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ သောင်းထိုက်ရာ၊ ဒါမျိုးက ပိုက်ဆံရှိလို့ တောင် ဝယ်လို့ ရနိုင် တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အသစ်စက်စက်လေး...။ ယင်ဖိုတောင် မသမ်းဖူး တဲ့ ဟာလေးကွ။ ဟား...ဟား...ဟား... အပြတ်မိုက်တယ်ကွာ”

ရဲကောင်းမြတ် အသိစိတ်တွေကို တဏှာဖုံးနေပြီဟု သောင်းထိုက်က တွေးသည် ။

“သူ သတိရနေလား”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သောင်းထိုက်မေးသည် ။

“မရသေးဘူး။ မေ့ဆေးရှိန်က နာရီဝက်လောက်နဲ့ ပြယ်ဦးမယ် မထင်ဘူး”

“ပြဿနာနော် ရဲကောင်းမြတ်...။ ပြဿနာ...”

“ပြဿနာ...ဘာပြဿနာလဲ...ဘာပြဿနာလဲ...။ ငါ့အဖေဘယ်သူလဲ မင်းသိတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်းလိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာ လဲ”

ရဲကောင်းမြတ်က ရင်ကိုကော့လျက် လက်ညှိုးနှင့်လက်မကို ဝိုင်းပြသည် ။ “ငွေ”ဟူသည့်သဘော။

“မင်းထင်သလို မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင်...မိန်းမလျာ၊ အခြောက်၊ လုံပြား...။ အဲဒါတွေ ခေါက်ထားလိုက်စမ်း။ ပြော...မင်းအလှည့်။ ယူမှာ လား”

“ဟင့်အင်း...”

“ကောင်းတယ်...။ ငါလည်း သူ့ကို မင်းကို မပေးချင်ပါဘူးကွာ။ ငါ့အသည်းလေးပါ။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...မာနခဲလေးမို့သာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဇာတ်

လမ်းလေးက,လိုက်ရတာ”

“ရဲကောင်းမြတ်”

“ဘာလဲ”

သောင်းထိုက်က ချီတုံချတုံ တုံဆိုင်းဆိုင်းရှိနေပြီးမှ ...

“သူသတိရလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မေးသည် ။

“မရသေးပါဘူးကွာ”

“ဟာ...ငါပြောတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ ငါတို့ သူ့ကို မေ့ဆေးနဲ့ အုပ်ပြီး ဖမ်းခေါ်လာတာ မှန်ပေမယ့် မင်းတို့ ၊ ငါတို့ ဆိုတာ သူသိနေတယ်။ သူသတိပြန်ရလာရင် မင်းနဲ့ ငါ့ကို ဖော်မှာ ပဲ။ ငါတို့ တော့ ထောင်ထဲဝင်ကိန်းပဲ”

“ဟေ့ကောင်...မင်း အမူးပြေသွားပြီလား။ အမူးပြေသွားလို့ ကြောက်စိတ်ဝင်လာတာလား။ ထပ်ချမလား”

“မချဘူး...။ ငါတော့ ကြောက်နေတာအမှန်ပဲ”

ရဲကောင်းမြတ်က ကျွတ်ခနဲအသံပြုသည် ။

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်သည် ။

“ငတုံး...လုံးပြား...။ မင်း ငါ့သူငယ်ချင်းလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ ဒီမှာကြည့်...။ ရဲကောင်းမြတ်တို့ က ဒါမျိုးရိုးနေပြီ။ ဖြစ်လာတာကို ရှင်းရဲမှ သူရဲကောင်းကွ။ သူ ငါတို့ ကိုသိတယ်။ သတိရလာရင် ငါတို့ သူ့ကို မတရားကျင့်ပါတယ်လို့ တိုင်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ မတိုင်နိုင်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ဟာ...မင်း...မင်း...ဘာထပ်လုပ်ဦးမှာ လဲ”

သောင်းထိုက် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။

“ရှင်းပစ်ရမှာ ပေါ့ကွ”

ရဲကောင်းမြတ်က လက်ဝါးစောင်းဖြင့် လေထဲတွင် ဂုဏ်ခနဲလုပ်ပြ၏။

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ။ ပြဿနာပိုကြီးသွားမယ်”

“ဒါဖြင့်...မင်းမုဒိမ်းမှုနဲ့ ထောင်ထဲဝင်မလား”

“ဟာ...ငါ မပါဘူးလေကွာ”

“မင်းမပါလို့ ရမလား။ သူ့ကိုခေါ်လာတာ မင်းနဲ့ ငါအတူတူ။ မင်းကိုလည်း သူ့မြင်တာပဲ။ သိနေတာပဲ။ မင်း သူ့ကိုဘယ်လိုငြင်းမလဲ”

သောင်းထိုက်က ပါးစပ်ကြီးဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေပြီး စကားသံက ထွက်မလာ။

ရဲကောင်းမြတ်က သောင်းထိုက်၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ ။ ရယ်၍

...

“ကဲပါကွာ...။ မင်းလည်း ငါ့အမှုတွဲထဲပါနေပါပြီ။ သူတော်ကောင်းစိတ်တွေ ဝင်မနေနဲ့ တော့။ အဲ...မင်းသတ္တိကြောင်နေရင်တော့ အသာပဲနေ။ ငါ့ဘာသာပဲ အားလုံးရှင်းမယ်။ တစ်ခုပဲ...”

သောင်းထိုက်က ရဲကောင်းမြတ်၏ လက်ညှိုး သူ့မျက်နှာရှေ့တွင် ဝဲလာသည် ကို ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ရဲကောင်းမြတ်မျက်လုံးတွေ အနီရောင်ထဲမှာ အစိမ်းတွေ ယှက်ဖြာနေ၏။

“ပါးစပ်တော့ ပိတ်ထား”

ရဲကောင်းမြတ်စကားလုံးတွေက မာ၏။ တောက်၏။ ပြတ်၏။

“မပိတ်ရင်တော့ မင်းလည်း သူ့နောက်လိုက်ရမှာ ပဲ”

“ဟာ...ငါ .. ငါ...”

ရဲကောင်းမြတ်က လက်ကာပြီး ဂိုဒေါင်တွင်း ပြန်ဝင်သွားသည် ။

သောင်းထိုက် မတားလိုက်နိုင်။

တကယ်ဆို တားလည်း မတားရဲ၊ အမေပြောဖူးသည် ။ အပေါင်းမှား
ရင် ခေါင်းပြားမယ်ဟူသော စကားကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်၏။

မှားခဲ့ပြီ...။

မိမိမကျူးလွန်သောလည်း မပြေးသော် ကန်ရာရှိခဲ့ပြီ။

ယခုအချိန်မှာ ရုန်းထွက်၍ မရတော့။

ပြီးတော့...

ရဲကောင်းမြတ်၏ စက်ကွင်းက သူ မည်သို့ရှောင်ပြေး၍ ရနိုင်ပါမည်
နည်း။

ရဲကောင်းမြတ်၏ စကားအနံအလျားကကျယ်ပါဘိ။

“ပါးစပ်မပိတ်ရင်တော့ ငါ ကောင်မလေးနောက်လိုက်ရမှာ ပဲ။ ဘု
ရား...ဘုရား...”

ခလုတ်ထိမှ အမိတ၊ သေမင်းတွေ့မှ ဘုရားတ၊ လူမိုက်နောင်တ
နှောင်းလေစွတည့်။

(၄)

“ဆရာမဆီကနေ သမီးနဲ့ သူ အတူတူပြန်လာတာ ဦးလေး၊ မိုးချုပ်ခါ စလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ မှောင်တောင် သိပ်မမှောင်သေးဘူး။ လမ်းဆုံကျ မှ သူနဲ့ သမီး လမ်းခွဲခဲ့တာ။ သမီးကတောင် အိမ်ကောင်းကောင်း ပြန်၊ ဟိုခြံဝင်စား ဒီခြံဝင်စားမလုပ်နဲ့ လို့ နောက်လိုက်သေးတယ်”

“ဟင်...”

သီတာ၏ စကားက ဦးထွေးရင်ကို မီးစနှင့်ထိုးလိုက်သည် သို့ဖြစ်သည် ။ ပူခနဲ...စူးခနဲ...။

မိုးချုပ်ခါစကနေ ယခုအချိန်အထိဆိုလျှင် သုံးနာရီခန့်ရှိနေပြီ။ ဆယ် မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်ဖြင့် ရောက်နိုင်သော အိမ်ပြန်ခရီးမှာ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှကြာနေပါသနည်း။

“သေ...သေချာတယ်နော် သမီး”

“သေချာတယ် ဦးလေး”

“သူ့အမူအရာက ထူးခြားနေတာတွေ၊ ဘာတွေ ရှိလားဟင် သမီး၊ သမီး သတိထားမိလား”

သီတာ့မေမေက စိတ်ပူစွာဝင်မေးသည် ။

“ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိဘူး မေမေ။ ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ ပြုံးလို့ ပျော်လို့ ပါပဲ ။ အိမ်မှာ ဖေကြီးများ ရောက်နေနှင့်မလား မသိဘူး။ မြန်မြန်ပြန်မယ်လို့

တောင် ပြောသွားပါသေးတယ်”

“ဒါဆို လမ်းမှာ များ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား မသိဘူးနော်”

သီတာ့မေမေ၏ စကား...။

“ဒုက္ခပါပဲ။ ကဲ...ဦးလေး အိမ်ပြန်မယ်။ အိမ်မှာ များ ပြန်ရောက်နေလား မသိဘူး။ ပြန်မရောက်ရင်တော့ ရဲစခန်းကိုတိုင်ရမှာ ပဲ”

“သမီးပါလိုက်ခဲ့မယ် ဦးလေး။ သမီးလည်း သူ့အတွက် စိတ်ပူတယ်။ မေမေ...သမီး ခဏလိုက်သွားမယ်နော်”

“အေး...အေး...သွား...”

သီတာ့မေမေက သမီးချင်းစာနာစွာ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ကျန်ခဲ့သည် ။ ဦးထွေး အလောတကြီး ပြန်ထွက်လာရာနောက်မှ သီတာ ပြေးလိုက်လာသည် ။

“ဟိုကောင်တွေများ နှောင့်ယှက်လို့ လား မသိဘူး”

သီတာ့စကားကြောင့် ဦးထွေး ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားသည် ။ သီတာ့ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရဲကောင်းမြတ်တို့ ”

“ဘယ်က ရဲကောင်းမြတ်လဲ”

“ဦးလေး သိမလား မပြောတတ်ဘူး။ ကမ္ဘာကျော်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးကျော်မြတ်ရဲ့ သား...”

ဦးထွေး သိလိုက်ပြီ။ ကမ္ဘာကျော်ဦးကျော်မြတ်ကို မသိဘဲ ဘယ်နေပါမလဲ။ နာမည်ကြီးပဲ။ ငွေကြေးအရှိန်အဝါ၊ ဩဇာဖိနှိပ်ဖိနှိပ်တုန်လောက်

အောင် ကြီးမားနေသူပဲ။

“သူ့သားက ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“မာလာ့ကိုကြိုက်လို့ လိုက်လိုက်နေတာ လေးငါးခါရှိပြီ။ မာလာက
ငြင်းထုတ်တယ်။ ငြင်းဆို အဲဒီကောင်က အဖေအရှိန်အဝါနဲ့ ဆိုးချင်တိုင်း
ဆိုးနေတဲ့ ကောင်”

ဦးထွေး အပူတွေ ပိုများ လာသည် ။

သမီးကလေး မတော်တရော် အပြုခံရပြီလား။ အရှက်တကွဲအကျိုးန
ည်း ဖြစ်ရပြီလား။ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ဆုတောင်းသည် ။

ဆုတောင်းပြည့်ပုံ၊မလားမှ မသိနိုင်။

★

(၅)

စက်ဘီးများ နှင့် ပတ္တရောင်လှည့်လာသော
နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းသန်းနှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးတို့ သည်
လမ်းမကြီးမှ နေ၍ ချိုးကာ လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ဝင်လာခဲ့၏။

ရှေ့တွင် ရပ်ကွက်တစ်ခုရှိသည် ။ လူနေများ သည် ။ ပျံကျလုပ်ကိုင်
စားသူများ အများ စုနေကြသည် ။ မကြာခဏ မှုခင်းများ ဖြစ်တတ်သည်
။ ရိုက်မှုနှက်မှုများ ဖြစ်တတ်သည် ။ လူဆိုးစာရင်းဝင်အချို့လည်း ရှိသ
ည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုရပ်ကွက်ကို ဂရုစိုက်ရသည် ။

အရက်ဆိုင်တွေမှာ စနည်းနာရသည် ။ အရက်ဆိုင်မှ ရသော
သတင်းများ အရ ပြစ်မှုများကိုမဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်
မှာ များ ခဲ့ပြီ။

“ငါတို့ ဆိုးပေအရက်ဆိုင်ကို လှည့်ဝင်ကြမယ်။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်
ဆိုင်ကိုဝင်ပြီး သတင်းယူ။ ငါက ရုံးကိုဝင်ပြီးဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့မယ်”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းသန်းက စီစဉ်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးမှ ငါတို့ စံတော်ချိန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ပြန်ဆုံမယ်”

သူတို့ သည် စက်ဘီးကိုခပ်သွက်သွက်နင်းကာ ရပ်ကွက်အတွင်းသို့
ဝင်သွားကြသည် ။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းသန်းက ရုံးဘက်သို့၊ ရဲတပ်သား

နှစ်ဦးက ဆိုးပေအရက်ဆိုင်သို့။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး...ဘာထူးသေးလဲ”

“ဟော...နယ်ထိန်းကြီးပါလား။ အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲဗျာ။ မထူးပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီးကင်းလှည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

စံတော်ချိန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ သူတို့ သုံးဦးပြန်ဆုံကြ၏။

“ဆိုင်မှာ လည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆရာ။ ဘာမှ မထူးဘူး။ စံဖေနဲ့ လည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ ဘာသတင်းမှ မရှိဘူးတဲ့ ”

အရက်ဆိုင်မှ ပြန်လာသူများက သတင်းပို့သည် ။

စံဖေဆိုသည် က အမာခံသတင်းပေးဖြစ်သည် ။ သူ့ဆီက ထူးခြားသတင်းများ ရတတ်၏။ ယခုညအဖို့ တော့ စိတ်အေးရပြီဖြစ်သည် ။

“ဒါဆို တို့ ဘောလုံးကွင်းဘက်ကဖြတ်ပြီး ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ဘက်လှည့်မယ်”

“ကောင်းပြီဆရာ”

“သွားကြစို့”

နယ်ထိန်းနှင့်အဖွဲ့သည် စက်ဘီးများကိုနင်းကာ ရပ်ကွက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဘောလုံးကွင်းက ရပ်ကွက်နှစ်ခုကြားမှာ ဖြစ်သည် ။ လူနေအိမ်ခြေမရှိသလောက် ကျဲပါးသည် ။ ခြံဝင်းကျယ်များ ရှိသည် ။ ထိုခြံဝင်းကျယ်များကလည်း လူမရှိသော ခြံဝင်းကျယ်များ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှာ မကြာခဏ မူခင်းများ ဖြစ်တတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် နယ်မြေကို

ကျွမ်းကျင်ပြီးသားဖြစ်သော နယ်ထိန်းကြီးက ဤလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဟိုမှာ ကားတစ်စီးဆရာ”

ရဲတပ်သားဝင်းလှိုင်က လှမ်းပြော၏။

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းသန်း လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ။

သို့သော် ညအခါလည်း ဖြစ်၊ မီးကလည်း မရှိ၊ လက သာလည်း မသာ။ ပြီးတော့ အလွန်အလှမ်းဝေးနေသည် မို့ ကားကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ဘာကားလဲ၊ ဘာအရောင်လဲ မသိနိုင်။

ကားနောက်မီးနီနီကလေးကိုသာ မြင်ရသဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ကားဖြစ်ကြောင်း ယူဆနိုင်သည်။ ။

သူတို့ စက်ဘီးကို အရှိန်မြှင့်နင်းလာကြသည်။ ။

“ဒီနားက တိုက်တွေတာတွေ မရှိပါဘူး။ ဘယ်ကကားက အချိန်မတော် ဒီဘက်ကိုလာတာလဲ မသိဘူး”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းသန်း၏ မှန်းဆချက်...။

“တက္ကစီလားမှ မသိတာ”

ဝင်းလှိုင်၏ အပြော...။

“တက္ကစီဆိုရင် အတွင်းမီးဖွင့်ထားမယ်။ အပေါ်က TAXI ဆိုင်းဘုတ်လေးမှာ မီးပါမယ်။ အခုဟာက ကိုယ်ပိုင်ကားပုံစံပဲ”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းသန်း၏ အတွေးအဆ...။

“ဆရာ...ဟိုဘက်မှာ ဘာလဲမသိဘူး။ လူများ လား မသိဘူး”

“ဟေ...ဘယ်မှာ လဲ”

“ဟိုချုံပုတ်အစပ်မှာ ဆရာ”

“ကဲ...မြန်မြန်ဆင်းကွာ၊ သွားကြည့်မယ်”

စက်ဘီးများကို အလျင်စလိုထိုးရပ်ကာ သူတို့ သုံးဦး လက်နှိပ်မီးများ ထိုး၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလိုက်ကြ၏။ မြက်များ ချုံများ ရှိနေ၍ ခရီးက အတန်ငယ်ဖင့်နေသည် ။

“ဟိုမှာ ဆရာ”

ရဲတပ်သားဝင်းလှိုင်က လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးပြသည် ။

“ဟာ...”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းသန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား သွေးတွေနဲ့ ...။ အသက်ရှိသေး လား မသိဘူး ဝင်းလှိုင်။ မင်း ဟိုရှေ့ရပ်ကွက်ထိပ်က စတိုးဆိုင်ကနေ စ ခန်းကို ဖုန်းသတင်းသွားပို့၊ ငါတို့ ဒီကနေ စောင့်နေမယ်”

*

(၆)

တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်ဖြိုးကြီးက တိုင်တန်းချက်ကို မေးမြန်းမှတ်တမ်း တင်နေသည် ။ သူ့ရှေ့မှာ ဦးထွေးနှင့် သီတာ။ ပြီးတော့ လူငယ်တစ်ယောက်...။

“မာလာနဲ့ ဒီကလေးမ သီတာက ဆရာမဆီမှာ စာသင်ပြီး အတူတူပြန်လာကြတာ ဆရာ။ လမ်းဆုံရောက်မှ သူတို့ နှစ်ယောက်လမ်းခွဲပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြတာတဲ့ ။ အဲဒါ သီတာက အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ ကျွန်တော့်သမီးမာလာက အိမ်ပြန်ရောက်မလာဘူး ဆရာ”

“သူတို့ လမ်းခွဲပြီး ပြန်တာ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိမလဲ”

“ခြောက်နာရီခွဲလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်ဆရာ။ မိုးချုပ်စပြုနေပြီ။ ကျွန်မတို့ ဆရာမတို့ အိမ်က ပြန်လာတော့ ခြောက်နာရီထိုးပြီးစပဲ”

သီတာက ဝင်ဖြေ၏။

“ကလေးမလေးက တခြား ဘယ်ကိုသွားတတ်သေးလဲ”

“မသွားတတ်ပါဘူး။ သူ သွားလေ့သွားထရှိတဲ့ အိမ် မရှိပါဘူး။ ဆွေမျိုးလည်း မရှိပါဘူး”

ဦးထွေး၏ အဖြေ...။

ဖြေသံမှာ တုန်ခတ်နေပြီး မျက်နှာမှာ ပူပန်မှုတို့ ဖြင့် သွေးပျက်နေဟန်ပေါ်နေ၏။

“သမီးက သူ့သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့မှာ သူ့ဖခင်မသိတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများ ရှိလား”

“ရှင်...ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

“ဪ...သူ့မှာ ချစ်သူတွေဘာတွေများ ရှိသလားလို့ မေးတာပါ”

“မ...မရှိပါဘူး၊ သူ့မှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့ကို ကြိုက်လို့ လိုက်နေတဲ့ သူတော့ ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရဲကောင်းမြတ်ပါ”

“ရဲကောင်းမြတ်ဆိုတာက...”

“ကမ္ဘာကျော်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစုကြီးနဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးကျော်မြတ်ရဲ့ သားပါ”

“သူနဲ့ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

“သူက လိုက်တာပါ။ မာလာက ပြန်မကြိုက်ပါဘူး။ မကြိုက်ဆိုသူက အတော့်ကိုရှုပ်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ထည်လဲတွဲတဲ့ သူပါ။ ဒါကြောင့် မာလာက သူ့ကို လုံးဝဆို လုံးဝပါပဲ”

“သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ဖူးလား”

“မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မာလာ့ကို သူစကားလိုက်ပြောတာ မာလာက လက်မခံလို့ မင်းဘယ်လောက်ခေါင်းမာမာ တစ်နေ့ ငါ့လက်ထဲရော

က်မှာ ပါလို့ ကြိမ်းသွားတယ်”

“အဲဒါ မာလာက ပြန်ပြောတာလား”

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြားတာပါ”

ဦးထွေးက ဝင်၍ ...

“ဒါနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိမယ် ထင်ပါတယ် ဆရာ။ ဟောဒီ မောင်သူရကသ တင်းတစ်ခု ရထားပါတယ်”

ပြောသည် ။

ဒုရဲအုပ်ဖွိုးကြီးက လူငယ်ကိုကြည့်ကာ...

“ပြောပါဦး...မင်းရထားတဲ့ သတင်း”

မေးလိုက်သည် ။

“ဒီညနေ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေတုန်း သူတို့ ပြောတဲ့ စကားကို ကြားရတာပါ”

“နေပါဦး သူရရယ်...။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါ။ မင်းက ဘယ်မှာ လုပ်တာလဲ။ သူတို့ ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်လောသွားလို့ ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်က မြယမုံစားသော က်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ပါတယ်။ ဒီညနေက ကျွန်တော် စားပွဲထိုးလုပ်ရ တဲ့ စားပွဲမှာ ရဲကောင်းမြတ်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းထိုင်ပြီး ဘီယာသောက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အမြည်းထပ်မှာ လို့ သွားပို့တော့ သူတို့ ပြောနေ တာ တစ်စွန်းတစ်စကြားရတာပါ”

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“သူက မာနခဲလေးကွာ။ အဲဒီမာနခဲလေးရဲ့ အလံကို ငါက ရိုက်ချိုးမှာ

လို့ ရဲကောင်းမြတ်က ပြောပါတယ်။ ကျန်တစ်ယောက်က အချစ်ဆိုတာ
ဓားပြတိုက်ယူလို့ မရဘူးကွလို့ ပြန်ပြောတော့ ရဲကောင်းမြတ်ကရယ်ပြီး
ဒူးထောက်သွားရတဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်ကွာ။ ဒီည ကြည့်...။ သူ
ကျူရှင်အပြန်မှာ ငါ့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်လို့ ပြောပါ
တယ်။ မာလာက လှတော့အတော်လှတာကွ။ ဒါပေမဲ့ မင်း မရနိုင်ပါဘူး
ကွာ။ မလုပ်ပါနဲ့ ...။ သူက ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးကွလို့ သူ့သူငယ်
ချင်းက ပြောတော့ ရဲကောင်းမြတ်က ဟေ့ကောင်...သောက်မှာ သာ
သောက်၊ ပြီးရင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့။ မင်း ငါ့ကို ဆရာတင်သွားရမယ်၊ ငါ
စီစဉ်ပြီးသား။ ဒီညပွဲသိမ်းပဲလို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူ
တို့ စားသောက်ပြီး ကားနဲ့ ထွက်သွားကြပါတယ်”

“ဘာကားလဲ”

“ပါဗျရိုးပါ။ မီးခိုးရောင်ပါ”

“ရဲကောင်းမြတ်ကား နေမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူစီးနေကျ ကားပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကို အဲဒီ
ကားနဲ့ သူလာနေကျပါ။ နောက်တစ်ယောက်က နွမ်းပါးပုံရှိပါတယ်”

“အဲဒီသူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ လူကိုတော့ မြင်ဖူးပါတယ်”

“သူတို့ ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ မာလာဆိုတာ ပါတယ်နော်”

“ပါပါတယ်”

“ဆရာ...သူတို့ လက်ချက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဆရာတို့ အမြန်ဆုံး
ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ သမီးလေးကို အမြန်ဆုံး ရှာပေးကြပါခင်ဗျာ။ သမီး
လေး ဒုက္ခရောက်နေပြီလား မသိဘူး။ ဘုရားကယ်တော်မူပါ”

ငိုသံပါကြီးနှင့် ဦးထွေးဝင်ပြောသည်။ ။ ဒုရဲအုပ်ဖြိုးကြီးကိုလည်း ရှိခိုး
မတတ် တောင်းပန်နေသည်။ ။

“စိတ်အေးအေးထားပါ ဦးလေး။ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်
ပါမယ်”

ဒုရဲအုပ်ဖြိုးကြီးက နေရာမှ ထ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲမှ ထိုင်၍ နား
ထောင်နေသော ရဲအုပ်အောင်မင်းထံ ကပ်သွားလိုက်သည်။ ။

“ဆရာ...”

“အေး...ငါအားလုံးကြားတယ်။ ဒီကိစ္စ အရေးကြီးတယ်။ အခု စခန်း
မှာ ရှိတဲ့ သူတွေကို ခေါ်လိုက်၊ မြို့ထဲမှာ အဖွဲ့ခွဲပြီး ရှာကြမယ်။ ပြီးတော့
ငါတခြားမြို့နယ်တွေကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြီး သတင်းပို့ထားမယ်။ မြန်မြန်လု
ငှ”

“ဟုတ်...”

ဒုရဲအုပ်ဖြိုးကြီးက စခန်းတွင် တာဝန်ကျ အသင့်ရှိသောရဲများကိုစုစ
ည်းရန် အပြင်ထွက်သွားခိုက် ရဲအုပ်အောင်မင်းက အခြားမြို့နယ်များ သို့
သတင်းပို့သည်။ ။

ပတ်ဝန်းကျင်မြို့နယ်စခန်းများ သို့ သတင်းပေးပို့ပြီး ဖုန်းပြန်အချတွ
င် ဖုန်းခေါ်သံက မြည်လာ၏။

“ဟယ်လို...”

“ဆရာ...ကျွန်တော် ဝင်းလှိုင်ပါ ဆရာ။ သတင်းထူးပို့တာပါ”

“အေး...ပြော”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ လဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

တွေ့ထားတယ်ဆရာ၊ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ”

“ဟေ...”

ရဲအုပ်အောင်မင်းမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည် ။ ဦးထွေးတို့ ရှိရာကိုလည်း ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေသော ဦးထွေးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ရဲတပ်သားဝင်းလှိုင်၏ သတင်းပို့မှုအဆုံးတွင် ...

“အေး...ငါ အခုပဲလာခဲ့မယ်။ မင်းတို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာထား”

ရဲအုပ်အောင်မင်း ဖုန်းကိုချကာ ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ ပင့်သက်လည်း ချလိုက်သည် ။

သူ့မျက်လုံးများ အုံ့ဆိုင်းမှုန်မှိုင်း၍ နေသည် ။ ဘယ်အချိန်ကျမှ များသည် လိုစိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အဖြစ်များကို မမြင်ဘဲ၊ မတွေ့ဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

*

(၇)

ပါဂျဲရီးကားက အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့မှာ ထိုးရပ်သည် ။ အိမ်ကလေးကမှောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ရှိနေ၏။ မီးရောင်မမြင်ရ၊ အားလုံး အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီထင်၏။ လမ်းမီးကတော့ ထိန်ထိန်လင်းလျက်။

“မင်း အိမ်ကိုတန်းပြန်မှာ မဟုတ်လား”

သောင်းထိုက်က ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရန် လက်လှမ်းရင်း မေးသည် ။

“အေး...”

ရဲကောင်းမြတ်၏ တိုတိုတုတ်တုတ်အဖြေ။ သူက ပကတိအေးဆေးဟန် ဖမ်းထားသော်လည်း မျက်နှာက ဖြူပျော့နေ၏။

“ခုထိ ငါရင်တွေတုန်နေတယ်။ လက်ဖျား၊ ခြေဖျားတွေ အေးစက်နေတယ်”

“ငတုံး...၊ လုံးပြား...။ ဘာမှ စိတ်ထဲမထားနဲ့ ။ ပြီးသွားပြီ။ ပုံမှန်အတိုင်းသာနေ”

ဆရာကြီးလေသံဖြင့် ရဲကောင်းမြတ်ပြောသည် ။

“ငါကြောက်နေတယ်ကွာ”

သောင်းထိုက် အမှန်တကယ်ပင် တုန်နေဆဲ။

“ဘာကြောက်တာလဲ၊ မင်းရှေ့မှာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်။

မပူစမ်းပါနဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောပြီးပြီနော်။ မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား။ မပိတ်ရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ ”

“အေးပါကွာ...။ အခုအချိန်မှာ မင်းနဲ့ ငါက ကောင်းတူဆိုးဖက်ပါ။ သေဖော်သေဖက်ပါ”

“ကဲ...သွားတော့။ မင်းအမေမေးရင် ငါခေါ်သွားလို့ လို့ ပြော။ ဟုတ်ပြီလား”

ရဲကောင်းမြတ်က မှာ စရာများကို မှာ သည် ။

သောင်းထိုက် ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလိုက်သည် ။

“ဟို...သွေးပေနေတဲ့ အင်္ကျီ”

သောင်းထိုက်က စိတ်မချသလို ကားအတွင်း ခေါင်းဝင်ကာ တိုးတိုး သတိပေးသည် ။

ရဲကောင်းမြတ်က ကားစက်ကိုနှိုးရင်း...

“ဒါ...ငါ့အလုပ်ပါ။ မင်း အေးဆေးသာနေ။ မနက်ဖြန် ငါတို့ ဆုံနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံမယ်”

ပြောသည် ။ ပြောရင်း ကားမောင်းထွက်သည် ။

သောင်းထိုက် အိမ်ထဲဝင်လာသည် က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ သို့သော် ခြေရင်းအိမ်မှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေး တိမ်ပြာက စာဖတ်ရင်းမှ နေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ကို သူမမြင်။